

РЕШЕНИЕ

№ 3791

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2138** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на П. П. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица], ет. 3, ап. 5 срещу Заповед № 513з-172/09.01.2023 г., издадена от директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 и ал. 3 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена при противоречие с материалния закон и целите на закона, както и при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят твърди, че при осъществяване на процесната проверка е изпълнил всички задължения, които закона му вменява и не е налице вмененото със заповедта нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г. Моли съда за отмяна на процесната заповед и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Я., който поддържа жалбата. Изтъква се, че нарушенията, за които е наложено дисциплинарно наказание, не са доказани, както и че в нарушение на процесуалните правила с процесната заповед за две нарушение е наложено едно наказание. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът - Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва

жалбата като неоснователна, като съображения излага в представените по делото писмени бележки. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. /л. 390/ на Министъра на вътрешните работи е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица]на 05.07.2022 г.

В изпълнение на посочената заповед издаден Доклад с рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. /л. 180 и сл./ на Дирекция „Инспекторат“ на МВР.

В доклада е посочено, че комисията е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко ПТП в [населено място], [улица]на 05.07.2022 г., вкл. проверка по сигнал вх.№ 489700-5429/11.07.2022 г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Извършени са справки в автоматизирани информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014 г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени електронни фишове, водени досъдебни производства.

Комисията е констатирала проверки на С. от служители на МВР, при които са установени административни нарушения и е взето отношение по административен ред, които са описани в доклада, като една от тези проверки е извършена от жалбоподателя Т..

На стр. 17, т. 2.7. /лист 188/ е посочено, че на 10.06.2022 г. в 23:45 часа в [населено място] в[жк]мл. автоконтрольори П. Т. и Е. Е. от ОПП – СДВР извършили проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Боби транс 86“ ЕООД. Служителите са съставили АУАН серия „АД“ № 33481 за установени нарушения по чл. 105, ал.1 и чл. 5, ал. , т. 1. пр. 2 от ЗДвП.

Комисията е достигнала до извод, че в случая не е взето отношение по чл. 150 от ЗДвП и не е издадена ЗППАМ по чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП за прекратяване на регистрацията на лек автомобил марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Боби транс 96“ ЕООД. При извършена проверка в Търговския регистър, комисията установила, че Г. С. е едноличен собственик на капитала на „Боби транс 86“ ЕООД, следователно той се явява собственик на посочения автомобил.

По-долу в доклада се посочва, че с акта е иззето СУМПС № 003587283763 „наподобяващо швейцарски образец“ и е издадена ЗППАМ по чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП № 22-4332-002751, която не е връчена.

Установява се още, че на 13.06.2022 г. на осн. чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП инспектор Р. Н. от ОПП – СДВР издава ЗППАМ № 22-4332-002761, с която е наложено временно спиране от движение на цитираното по-горе МПС, до отстраняване на неизправността, която също не е връчена.

Комисията е констатирала, че въпреки наличието на правомощие за издаване на ЗППАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, мл.

автоконтрольори Т. и Е. не са издали такава на място, а е издаден впоследствие.

Последното е възприето като наличие на данни за извършени от служителя нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 от ЗМВР – „неспазване на служебните правомощия“, чието установяване е от компетентността на Директора на СДВР като дисциплинарно наказващ орган.

В т. 2.7. от доклада е отразено още, че върху издадените, но невръчени на С. АУАН и талон за изследване № 077881 липсва подпис на свидетел, удостоверяващ отказа на лицето да подпише или получи същите. Налице е мълчалив отказ от страна на С., обективиран чрез бягството му от проверката, което следва да се удостовери с подпис на свидетел, което е предвидено в т. 3 на МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г.

По отношение на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП на осн. чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН, АНО изготвя мотивирана резолюция № 22-4332-М000765/16.06.2022 г. с оглед наличните данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 343б, ал. 3 НК и с писмо рег. № 4332р-32978/14.06.2022 г. изпраща материалите на 07 РУ-СДВР за присъединяване към ДП № 823/11.06.2022 г. Вследствие на 29.06.2022 г. срещу С. издадено НП № 22-4332-011980, с което е наложено наказание за глоба за извършваното нарушение по чл. 105, ал. 1от ЗДвП, което също не е връчено.

Комисията е установила, че към момента на проверката СУМПС на С. е отнето по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, същият е неправопособен водач на МПС, която информация е налична в РСОД, което не е констатирано от Т. и Е.. Посочено е, че служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ с цел установяване дали е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария, не е съставил АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т. 2 от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл. 39, ал. 4, т. 1 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г. спрямо Г. С., при което в нарушение чл. 150 от ЗДвП, същият е допуснат да управлява МПС като неправоспособен водач.

Последното е възприето като наличие на данни за извършени от служителя нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1-2 от ЗМВР, чието установяване е от компетентността на Директора на СДВР като дисциплинарно наказващ орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

С т. 3.4. от диспозитивната част на Доклад с рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. комисията е направила предложение Директорът на СДВР в качеството му на компетентен дисциплинарно наказващ орган, при спазване на административно производствените правила, да вземе отношение по наличните данни за извършени дисциплинарни нарушения на служители на СДВР в това число и по отношение на жалбоподателя Т..

Със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. /лист 12/ на директора на СДВР на основание чл. 205, ал. 2 ЗМВР и чл. 10 и чл. 30, ал.1 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021 г. е разпоредена проверка на данните, изложени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР.

В т. 12 от заповедта е описано установеното по отношение на П. Т. в доклада поведение, като е посочено, че са налице данни за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3, - „неспазване на служебните правомощия“ от ЗМВР. Констатирано е също, че са налице и предварителни данни за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал. 2, т. 1,

предложение второ, алт. първа от ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издаване въз основа на него подзаконовни актове, за заповедите и на разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ и т. 2 „неизпълнение на служебните задължения“ от ЗМВР.

Със така издадената Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. е възложено да бъде извършена проверка за изясняване на постъпилите данни и установяване на посочените дисциплинарни нарушения по отношение на жалбоподателя – П. П. Т. – младши автоконтрольор I степен в 03 група „Контрол регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Жалбоподателят е запознат на 05.10.2022 г. със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г.

Изготвена е Докладна записка с рег. № 4575р-2070/03.10.2022 г. /л. 232/, с която е направено предложение, с оглед съдържащите се данни за извършени дисциплинарни нарушения, Директорът на СДВР да вземе отношение по компетентност в качеството му на дисциплинарно наказващ орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

На 05.10.2022 г. на жалбоподателя е връчена Покана с рег. № 513р-95301 от 03.10.2022 г. /л. 1020, том 3/ за запознаване със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. и за даване на обяснения и възражения, аз което е предоставен 3-днвен срок.

Със Сведение с рег. № 513-97194 от 06.10.2022 г. /л. 1022 от Приложение 3/ П. Т. е дал своите обяснения до Директора на СДВР във връзка с образуваната проверка по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР.

Във връзка с изясняване на постъпилите първоначални данни и установяване на дисциплинарните нарушения в изготвена Справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. /лист 43/ на дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г. на директора на СДВР.

С покана с рег. № 513р-115543 /л. 1019, том 3/ П. Т. е запознат с така посочената справка на 28.11.2022 г.,

В т. 12 от справката е възпроизведено по отношение на Т., установеното с т. 12 от Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022 г., което е възприето като извършване на две отделни нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ от ЗМВР, за което е направено предложение да бъде наложено наказание „порицание“ за срок от една година на осн. чл. 200, ал. 1, т. 15 ЗМВР.

На 09.12.2022 г. е връчена Покана с рег. № 513р-118128/01.12.2022 г. /л. 1012, том 3/ за даване на писмени обяснения или възражения до Директора на СДВР в срок от 24 часа. Жалбоподателят изрично е посочил, че такива няма да депозира.

Въз основа на горното е директорът на СДВР е издал процесната Заповед № 513з-172/09.01.2023 г. /лист 12/, с която на П. П. Т. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година, на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 и ал. 3 от ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 26.01.2023 г. и е оспорена с жалба постъпила в АССГ на 09. 02.2023 г.

В съдебното производство е представена и приобщена към доказателствения материал цялата дисциплинарна преписка.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава

следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповед 513з-172/09.01.2023 г., е издадена от компетентен административен орган по смисъла чл. 204, т. 3 от ЗМВР – Директорът на СДВР- МВР - К. М., разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. Последното се потвърждава и от представеното по делото Удостоверение с рег. № 513р-15520 от 09.02.2023 г. /л. 416/. Заповедта е издадена и в сроковете по чл. 195, ал.1 ЗМВР, при спазване на административно-производствените правила и е в предвидената в чл. 210, ал. 1 от с.з. форма.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., издадена от Директор на СДВР, с която на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Видно от представеното по делото копие от заповедта, жалбоподателят е запознат със същата /л. 157/, с което съдът приема, че е изпълнено изискването на чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/2021 г.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на 11.10.2022 г. на служителя е връчена Покана рег. № 513р-95301/03.10.2022 г. /л. 1020/ за даване на обяснения и възражения в тридневен срок, като служителят е представил Писмено сведение рег. № 513р-97194/06.10.2022 г. /л. 1022/.

Жалбоподателят е запознат още със справка № 513р-113835/21.11.2022 г. и материалите от извършена проверка по реда на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, за което на 28.11.2022 г. му е връчена покана с рег. № 513р-115543 /л. 1019, том 3/, срещу която не са постъпили писмени обяснения или възражения.

Съдът прима, че дисциплинарно наказващият орган /ДНО/ е спазил императивното правило на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, според който е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. По делото е безспорно установено, че на Т. е връчена Покана с рег. № 513р-118128/01.12.2022 г. /л. 1012, том 3/ за даване на писмени обяснения до Директора на СДВР в срок от 24 часа. Жалбоподателят изрично е посочил, че такива няма да депозира.

Спазена е и разпоредбата на чл. 27, ал. 3 от Инструкция № 8121з-877 от 06.07.2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните

работи, дисциплинарно наказващият орган приема с резолюция писмените обяснения и възражения, дадени от служителя, в която отбелязва своето име, длъжност и дата. Старши комисар М. е приел обясненията на 09.01.2023.

Съдът обаче констатира, че при издаване на процесната заповед не е спазена разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ЗМВР. С процесната заповед се вменяват две отделни нарушения на служебната дисциплина. Твърди се, че при извършване на процесната проверка служителят освен нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, не е изпълнил правомощията си по чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Същевременно за двете деяния е наложено едно наказание.

По силата на чл. 197, ал. 3 ЗМВР при едновременно установени две извършени нарушения на служебната дисциплина от държавен служител дисциплинарно-наказващият орган може да наложи по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания или едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания. Това обаче може да бъде сторено само след като наказващият орган определи конкретно наказание за всяко отделно нарушение, при съобразяване на всички индивидуални особености на осъщественото нарушение и на личността на нарушителя и едва тогава да наложи едно общо наказание. При издаване на обжалвания административен акт обаче това не е сторено, а е наложено едно наказание, без да е извършено вмененото с нормата на чл. 197, ал. 3 ЗМВР задължение за определяне на отделно наказание за всяко конкретно нарушение, което представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяна на административния акт.

Настоящата съдебна инстанция констатира и следните нарушения на материалния закон:

С процесната заповед на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за това, че 10.06.2022 г. в 23:45 ч. в [населено място], в[жк]при извършена проверка на Г. С. като водач на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение.

Според посочената разпоредба проверката на водачи и ППС задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност - чрез ОДЦ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата "EUCARIS-RESPER" чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ“.

На първо място следва да бъде посочено, че редакция на нормата, цитирана и в оспорената заповед, е в сила от 01.11.2022 г., т.е. същата не е била действаща и няма как да бъде нарушена към датата на извършване на нарушението на 10.06.2022 г.

Към дата 10.06.2022 г. е действала редакцията на нормата /в сила от 26.01.2021 г./, съгласно която при установяване на невръчен електронен фиш на проверяваните лица полицейски орган отпечатва същия чрез мобилно печатащо устройство и предприема действия за връчването му. В аналогичен смисъл към датата на извършване на нарушението е разпоредбата на чл. 62, ал. 5 от Инструкция 8121з-749/20.10.2014 г. /в

сила от 26.01.2021 г./, според която проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ. Последната норма обаче не е посочена като нарушение в процесната заповед.

Настоящият съдебен състав приема, че така установеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед – абсолютно недопустимо е да бъде ангажирана отговорност за нарушение на разпоредба, която не е действаща към датата на извършване на вмененото нарушение.

В случая обаче доколкото към датата на извършване на вмененото нарушение в била налице аналогична разпоредба, която е вменявала, че при проверка задължително се започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ, съдът излага следните съображения:

Видно от заповедта, младши инспектор Т. не е констатирал, че Г. С. е загубил своята правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е неправоспособен водач на МПС. Посочва се, че служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето с цел установяване налице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария.

На първо място, по силата на чл. 162, ал. 1 вр. чл. 161, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Следователно в случая, с оглед на това, че С. е представил СУМПС от страна, за която не действа законовото времево ограничение от 3 месеца, то за полицейските служители не е налице задължение да извършат проверка за пътуванията на такъв водач за напускане и влизане през ГКПП на Република България.

На следващо място, според разпоредбата на чл.151а от ЗДвП, лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или *от Конфедерация Швейцария*, могат да управляват МПС на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151 ЗДвП. Следователно, съдът приема, че действащият към момента на проверката ЗДвП предоставя възможност на български гражданин да управлява със СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария, независимо от изгубената и невъзстановена правоспособност в България. Последното съдът възприема като законова празнота, която не може да бъде запълнена по реда на чл. 46, ал.2 от Закона за нормативните актове.

Несъстоятелно е изложеното в процесната заповед твърдение, че за младши инспектор Т. е било налице задължение да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС, което в случая не е сторено. Видно от разпоредбата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП СУМПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато е издадено от държава членка на ЕС, или от друга държава-страна по Споразумението за ЕИП, или от

Конфедерация Швейцария. ЗДвП не вменява извършването на каквито и да е било други справки. При представено редовно от външна страна СУМПС, издадено от Швейцария, проверяващите служители не са имали основание да извършат допълнителни проверки.

По делото е безспорно установено, че представеното при проверката СУМПС е било в срока на валидност по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, а водачът е отговорял на изискването за възраст, което е установено от служителя. Липсва законово задължение за служителя, уредено в закон или подзаконен нормативен акт, да се увери в неистинността на представен му документ, която проверка е различна от проверка на срока на неговата валидност. Проверката за истинност е експертна, изисква наличие на специфични знания и техника и не е сред задълженията по осъществяване на контрол на пътното движение по приложение на Инstrukция № 8121з-749/2014 г.

С оглед изложеното съдът приема, че в случая е останало недоказано извършването на вмененото на служителя - П. Т. нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инstrukция № 8121з-749/2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение.

С оспорената заповед е констатирано още, че Т. не е осъществил правомощията си по чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, с което е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР - *„неизпълнение на разпоредбите на този закон на издадените въз основа на него подзаконни актове, на заповедите и на разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“*. Посочва, се че след като при извършване на проверката на Г. С. са установени данни за извършено престъпление по чл. 343б от Наказателния кодекс, е следвало да бъде лишен от правото му на свободно предвижване и да бъде отведен в поделение на МВР, вместо това е жалбоподателят Т. е позволил на С. да отиде до автомобила си и да избяга.

Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Съдът счита, че в случая по делото не са налице достатъчно данни, които да доведат до извод, че Т. не е изпълнил служебното си задължение да задържи лицето С.. Такива не се съдържат нито в процесната заповед, нито в представената по делото административна преписка. Единствено се посочва, че са били налице данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 343б, ал. 3 от НК и по делото се установено, че С. е успял да избяга в хода на проверката, но липсват конкретни констатации, които могат да обусловят извод, че именно Т. не е изпълнил задълженията си по чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Така изложените голословни твърдения в процесната заповед не могат да доведат до ангажиране на дисциплинарна отговорност по смисъла на чл. 194, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Предвид на гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при допуснато съществено процесуално нарушение, несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. В същото

време обаче, от страна на ответника е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно с оглед правната и фактическа сложност на делото и липсата на изложени съществени доводи от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. В този случай следва да се присъди възнаграждение в размер на 750 лв., съобразно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 211 и следващите от ЗМВР вр. чл. 172 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. П. Т., ЕГН: [ЕГН], Заповед № 513з-172/09.01.2023 г. на директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. П. Т., ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 760 /седемстотин и шестдесет/ лева.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: